

[Ole Bjørn Kraft.]

grund, var i 1913, før den første verdenskrig, 61 pct., i 1938, før den anden verdenskrig, 54 pct., og i 1954 var den sunket til 43 pct. I 1913 producerede de lande, som tilhører OEEC, 40 pct. af verdens kul, i 1955 kun 30 pct.; i 1913 producerede de samme lande 45 pct. af verdens stål, i 1955 kun 29 pct. Det er derfor ganske forståeligt, at rapporten fra de lande, som drøfter det europæiske fællesmarked eller, med et mere alment kendt udtryk, toldunionen, siger følgende: medens USA på den ene side producerer halvdelen af varerne i verden i næsten hver eneste sektor og de kommunistiske lande med en tredjedel af verdens befolkning øger sin årlige produktion med 10-15 pct., ser man et Europa, hvis økonomiske stilling svækkes år efter år, og som får mindre og mindre indflydelse, samtidig med at mulighederne for fremskridt og vækst formindskes på grund af en indre opdeling.

I Vesteuropa bor næsten 50 pct. flere end i USA, men produktionen er kun halvt så stor, og hvis vi ser på fremgangstallene i de sidste 20 år, viser det sig, at produktionen er steget til det dobbelte i USA, men i Vesteuropa er begrænset til en tredjedel af den amerikanske. Sovjetblokkens produktion er steget procentvis dobbelt så stærkt som vor og nærmer sig nu Vesteuropas. Årene efter krigen viser — som jeg sagde — et endnu grøllere billede. Det står vist flere og flere klart, at arbejdsdelingen og produktionsdelingen i Europa ikke længere er effektiv nok. Det er ikke den europæiske arbejdskrafts skyld, at han i en arbejdstime kun frembringer halvt så meget som en amerikansk arbejder, selv om han stadig frembringer mere end den russiske. På et meget vigtigt område, atomenergiens fredelige udnyttelse, er Europa langt bag efter.

Det var dette og mange andre kendsgerninger, der førte den belgiske udenrigsminister Spaak til i et møde i Europarådet at sige, at hvis vi ikke tog os sammen og skabte et samlet økonomisk område i Europa, ville vi stå i fare for i løbet af 25 år, i forhold til de store områder øst og vest for os, at blive et underudviklet område, der skulle have hjælp og måtte søge støtte hos disse lande.

Det er betragtninger som dem, jeg her ganske kort har refereret, der har sat arbejdet for det europæiske økonomiske samarbejde i gang. Ved en konference i Messina den 1. og 2. juni 1955 besluttede seks kontinentale stater — Frankrig, Tyskland, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg — sig til at skabe et virkeligt fællesmarked sig imellem — altså ikke til at undersøge, om det kunne gøres, men virkelig at skabe området og sige til deres eksperter: I skal ikke undersøge, om det kan lade sig gøre, men undersøge og afgive rapport om, *hvor* *dan* det kan lade sig gøre. Og man må sige, at disse eksperter har arbejdet hurtigt. I april måned 1956 forelå den såkaldte Bruxellesrapport, hvori eksperterne forklarede, hvordan det kunne lade sig gøre, og — som det er blevet meddelt — man venter nu, at disse seks lande i denne eller næste måned vil kunne underskrive den traktat, der skal føre planen ud i livet. Det er naturligvis en meget omfattende og krævende og i folkenes liv dybt indgribende forandring, der her planlægges. I virkeligheden stiler disse seks lande ikke bare mod en toldunion, men i realiteten mod en økonomisk union, en vidtgående harmonisering af landenes sociale og økonomiske politik, og man håber i løbet af 12-15 år at have nået dette resultat gennem en skridtvis udvikling, som også omfatter etableringen af institutioner og organer, der skal have en overnational myndighed, som skal være i stand til på disse områder at træffe flertalsbeslutninger.

Det er af stor betydning for Danmark, at de seks lande i deres planer principielt går ind for, at landbrugets produktion, landbrugsvarerne, skal omfattes af fællesmarkedet, selv om det vel må blive sådan, at der ikke mindst for landbrugsprodukternes vedkommende vil blive truffet en række særbestemmelser.

Jeg kan i denne forbindelse tilføje, at den danske delegation i Europarådet har været meget ivrig for at få dette princip fastslået i de resultater, som fra Europarådet er tilgået de seks lande. Der har vist ikke været nogen debat, hvor ikke alle fire repræsentanter har talt om denne sag og lagt deres lod i vægtskålen for at få dette princip, der jo er af så stor betydning for Danmark, accepteret.